

Ár 2010, föstudaginn 29. október 2010, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Áslaug Árnadóttir, formaður, Geir Arnar Marelsson, Jóhann Tómas Sigurðsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir og Oddur Ólason.

Fyrir er tekið **mál nr. 13/2010**:

M
gegn
Fjármálafyrirtækinu F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 13. apríl 2010 með kvörtun sóknaraðila, dagsettri sama dag. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 13. apríl 2010, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust þann 17. maí 2010. Var bréfið sent sóknaraðila með bréfi nefndarinnar, dagsettu 19. maí 2010, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir frá sóknaraðila bárust þann 27. maí 2010.

Málið var tekið fyrir á fundum nefndarinnar 10. september, 22. og 29. október 2010.

II.

Málsatvik.

Sóknaraðili tók lán hjá gamla F í lok janúar 2008. Varnaraðili tók umræddan lánasamning yfir þann 9. október 2008. Upphafleg lánsfjárhæð var 22.765.000 jen, eða jafnvirði 13.797.867 kr.

Sóknaraðili kveðst hafa óskað eftir því að greiða lánið upp í lok júní 2008. Hafi henni þá verið eindregið ráðlagt að bíða með uppgreiðslu á láninu til haustsins þar sem hagstæðara væri að halda láninu og geyma féð sem hún hefði annars notað til uppgreiðslu í peningabréfum. Kveðst hún hafa treyst þeirri ráðgjöf og farið eftir henni, en það hafi komið henni í koll þar sem lánið hafa hækkað mjög og sparifé í peningabréfum rýrnað um 31,2% eða 5.724.833 kr. Segist sóknaraðili að óskum hennar um að greiða lánið á meðalgengi frá lántökudegi sumarið 2009 hafi verið hafnað. Þá hafi einnig verið hafnað ósk hennar um að greiða lánið á genginu 1,0.

Í tölvupósti frá umboðsmanni skuldara hjá varnaraðila, dags. 29. mars 2010 kemur fram að núverandi starfsmenn einkabankapjónustu F staðfesti að fyrrverandi starfsmaður einkabankapjónustu gamla F hafi staðfest að hafa veitt sóknaraðila þá ráðgjöf að fá „myntveltu til að brúa ákveðið bil í fasteignaviðskiptum“. Enn fremur hafi hann staðfest að sóknaraðila hafi verið ráðlagt að fjárfesta og nýta vaxtamun þegar hún fengi peninga vegna sölu á fasteign í stað þess að greiða upp lánið. Kemur fram í tölvupóstinum að bankinn geti ekki orðið við kröfum sóknaraðila, en að hægt

sé að bjóða henni 20% afslátt af láninu miðað við gengi uppgjörsdags og að lánið verði greitt upp.

Þann 7. október 2008 greip Fjármálaeftirlitið inn í rekstur gamla F á grundvelli laga nr. 125/2008 og tók yfir vald hluthafafundar í bankanum, vék félagsstjórn frá störfum og skipaði skilanevnd yfir bankanum. Þann 9. október 2008 tók Fjármálaeftirlitið ákvörðun um ráðstöfun eigna og skulda gamla F.

Sóknaraðili vísaði málinu til úrskurðarnefndarinnar 13. apríl 2010.

III.

Umkvörtunarefni.

Krafa sóknaraðila er tvíþætt. Í fyrsta lagi krefst hún þess að fá að greiða upp lán sitt hjá varnaraðila miðað við höfuðstólsfjárhæð lánsins á gengi íslensku krónunnar í júnílok 2008, samtals 17.121.304 kr. Í öðru lagi krefst hún þess að fá bætta rýrnun á peningabréfum sem sparifé hennar var bundið í, samtals að fjárhæð 5.724.833 kr.

Sóknaraðili styður kröfur sínar við það að bankinn hafi viðurkennt að hafa ráðlagt henni að greiða ekki lánið upp og að geyma sparifé sitt í peningabréfum með þeim afleiðingum að lán hennar hafi hækkað umtalsvert og hún hafi tapað hluta af sparnaði sínum. Því telji hún eðlilegt að bankinn axli ábyrgð á afleiðingum ráðgjafarinnar á fjárhag hennar.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess aðallega að kröfum sóknaraðila verði vísað frá nefndinni. Til vara krefst varnaraðili þess að öllum kröfum sóknaraðila verði hafnað.

Aðalkröfu sína byggir varnaraðili á því að krafa sóknaraðila byggist á ætluðum mistökum starfsmanna gamla F en F geti ekki borið ábyrgð á þeim. Því eigi að vísa málinu frá úrskurðarnefndinni.

Varakröfu sína byggir varnaraðili á því að umrædd ráðgjöf hafi átt sér stað hjá gamla F í júní 2008, en varnaraðili hafi eignast umrætt lán þann 9. október 2008. Í málinu liggja ekki fyrir hvort að sóknaraðili hafi lýst kröfu í þrotabú gamla F vegna málsins eða hver meðferð slíkrar kröfu, hafi hún verið gerð, hafi verið hjá slitastjórn gamla F. Sóknaraðili hafi ekki lýst yfir skuldajöfnuði gagnvart varnaraðila vegna kröfu á hendur gamla F, en slíkt væri ekki mögulegt fyrr en bótaskylda gamla F væri staðreynd.

Varðandi kröfu vegna rýrnunar peningamarkaðssjóða gamla F sé ljóst að varnaraðili geti hvorki borið ábyrgð vegna ráðgjafar starfsmanna gamla F né vegna starfsemi umrædds verðbréfasjóðs sem rekstrarfélagið FF hafi borið ábyrgð á.

Í ljósi þessa beri að hafna kröfum sóknaraðila.

VI.

Niðurstaða.

Í málinu krefst sóknaraðili þess í fyrsta lagi að fá að greiða upp lán sitt hjá varnaraðila miðað við höfuðstólsfjárhæð lánsins á gengi íslensku krónunnar í júnílok 2008, samtals 17.121.304 kr. Í öðru lagi krefst hún þess að fá bætta rýrnun á peningabréfum sem sparifé hennar var bundið í, samtals að fjárhæð 5.724.833 kr. Varnaraðili krefst þess aðallega að málinu verði vísað frá, en til vara að kröfum sóknaraðila verði hafnað.

Sóknaraðili beinir kröfum sínum gegn F en F var stofnaður eftir hrun gamla F í október 2008. Með ákvörðun Fjármálaeftirlitsins frá 9. október 2008 var nánar tilgreindum eignum og skuldum gamla F ráðstafað til F. Samkvæmt 5. tölul. ákvörðunar FME tók F við starfsemi sem gamli F hafði haft með höndum og tengdist hinum framseldu eignum kl. 9:00 þann 9. október 2008. Samkvæmt ákvörðuninni tók nýi bankinn við réttindum og skyldum samkvæmt vörslu- og eignastýringarsamninga við viðskiptavini gamla F frá sama tíma. Markmið ákvörðunarinnar var að tryggja áframhaldandi þjónustu við viðskiptavini bankans.

Krafa sóknaraðila lýtur að því að henni verði bætt tjón sem hún telur sig hafa orðið fyrir vegna ráðgjafar starfsmanns gamla F í júní 2008. Þegar metið er hvort að slík skaðabótakrafa hafi flust frá gamla F til F með ákvörðun Fjármálaeftirlitsins þarf í fyrsta lagi að kanna hvað kemur fram í ákvörðuninni. Í öðru lagi þarf að kanna tilgang aðgerðarinnar og þeirra laga sem hún var byggð á.

Í ákvörðun Fjármálaeftirlitsins frá 9. október 2008 er kveðið á um framsal á tilteknum, nánar tilgreindum, réttindum og skyldum gamla F til F. Verður ekki ráðið af ákvörðuninni að hún feli í sér almennt framsal kröfuréttinda. Því verður að telja að kröfur vegna tjóns sem starfsmenn gamla F kunna að hafa valdið viðskiptavinum bankans hafi ekki verið fluttar yfir til varnaraðila með ákvörðun Fjármálaeftirlitsins frá 9. október 2008 um ráðstöfun eigna og skulda gamla F. Því ber varnaraðili, F, ekki ábyrgð á tjóni því sem sóknaraðili kveðst hafa orðið fyrir og verður því ekki fallist á kröfur hennar.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfum sóknaraðila, M, á hendur varnaraðila, F, er hafnað.

Reykjavík, 29. október 2010.

Áslaug Árnadóttir

Geir Arnar Marelsson
Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Jóhann Tómas Sigurðsson
Oddur Ólason